

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 46/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B., právne zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 671/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2011 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 671/04 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«... Približne v marci 2000 sa dohodla firma E. (žalobca) s vlastníkom ...rodinného domu na začatí postupnej rekonštrukcie...

OS Ba I dňa 25. 11. 2004 (pod č. 21 C 671/2004) návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

... Okresný súd Bratislava I... žalobu v celom rozsahu rozsudkom č. 21 C 671/2004 z 27. 04. 2007 zamietol. Voči tomu podala procesná strana žalobcu (sťažovateľa v kontexte tejto ústavnej sťažnosti) odvolanie. KS v Bratislave si osvojil názor žalobcu o insuficientnom a unáhlenom rozhodnutí súdu I. inštancie. Preto uznesením č. 2 Co 298/2007 z 29. 08. 2008 KS v Bratislave cit. rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie prvostupňové konanie.

Dňa 28. 07. 2010 OS BA I na základe zmluvy o cesii práv z firmy E. na firmu B. a spoločnej žiadosti o zámenu účasti na strane žalobcu rozhodol, že novým žalobcom - titulom singularnej sukcesie - bude s.r.o. B. (sťažovateľ v kontexte tejto ústavnej sťažnosti).

Zmyslom čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane a k súdu ako k orgánu verejnej moci, ktorý vykonáva súdnu moc podľa čl. 142 Ústavy SR. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, prijatý v Ríme dňa 4. 11. 1950, plus štrnásť dodatkových protokolov k nemu (ďalej len Dohovor) umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania. Ak teda fyzická osoba alebo právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. K odňatiu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR by podľa ustálenej judikatúry ÚS SR došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (PL. ÚS 139/2002, I. ÚS 22/2003, I. ÚS 52/2003). Reálna nečinnosť OS Ba I v čase od septembra 2008 dodnes, je v očiach sťažovateľa prejavom odmietania OS Ba I v danej veci konať a rozhodovať.

Len čo sa súdne konanie začalo, musí v ňom súd i bez ďalších návrhov postupovať tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1 prvá veta OSP).

V zmysle ustálenej judikatúry ÚS SR: „... je odstránenie stavu právnej neistoty podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ - IV.ÚS 59/2003, I.ÚS 89/1999. Vážnosť akú ÚS SR pripisuje právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ako aj - v istom zmysle a do istej miery - stotožňovanie tohto práva a princípu právnej istoty vidíme vo viacerých rozhodnutiach ÚS SR - I.ÚS 183/2006, II.ÚS 61/1998, II.ÚS 3/2000. Totožnosť predmetného práva a princípu právnej istoty je identitou predmetu a účelu ochrany poskytovanej zo strany ÚS SR. Ochranou práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov chráni ÚS SR jeden konkrétny rozmer princípu právnej istoty; rozmer spočívajúci v nároku účastníka konania na odstránenie stavu právnej neistoty v dobe, ktorá nie je neprimerane dlhá, ani neplynne zbytočne...

Hovorí sa o jednom z aspektov „spravodlivého procesu“ - m. m. IV.ÚS 312/2004: teda o celkovej dĺžke, rýchlosti a plynulosti súdneho konania, ktoré tvoria obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote)...

Neefektívna práca OS Ba I v čase od podania žaloby (v októbri 2004) do vrátenia veci na nové konanie (v septembri 2008) a reálna nečinnosť OS Ba I v čase po septembri 2008 dodnes - sú istotne faktormi, aby bolo oprávnené možné hovoriť o zbytočných prietáhoch v konaní zo strany Okresného súdu Bratislava I - m. m. II.ÚS 41/2000. Tvrdíme, že opísaná situácia je nezlučiteľná s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Taká zdlhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutých subjektov do tej miery, že sa ich právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ohrozuje ho vo svojej podstate.

Žiadna faktická zložitosť konania nemôže ospravedlniť stav, keď sa v danej veci rozhodne po uplynutí viac ako štyroch rokov od podania návrhu, pretože strana sťažovateľa bola dlhodobo vystavená právnej neistote, negatívne ovplyvňujúcej jej život — m. m. II. ÚS 32/2003.

Ani počet účastníkov konania nie je dôkazom zložitosti veci. Problémy napr. v zabezpečení prítomnosti účastníkov konania na pojednávaní tiež nemožno kvalifikovať ako dôvod na hodnotenie veci ako zložitej - II.ÚS 48/1996...

Správanie účastníkov súdneho konania (presnejšie povedané skúmanie, či správanie sťažovateľa v predmetnej veci podstatným spôsobom neprispelo k predĺženiu predmetného konania):

... Oproti právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v sporovom konaní, teda právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, stojí jeho procesná povinnosť prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania, napr. včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností (v zmysle § 101 ods. 1 OSP) - tak IV.ÚS 244/2004. Tvrdíme, že k celkovej dĺžke konania žiadnym spôsobom neprispelo správanie sťažovateľa - argumentum a contrario I.ÚS 100/2002.

ÚS SR poukázal aj na závery vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP). V prípade Buchholz 1981, ako aj v prípadoch Zimmermann a Stein 1983, resp. Guincho 1984, konštatoval EŠLP, že primeranosť dĺžky konania musí byť v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru v každom prípade určená s prihliadnutím na osobitné okolnosti. Súd prihliada na zložitosť prípadu, ako aj na postup účastníka konania a iných orgánov. Iba zdržovanie súdneho konania, za ktoré zodpovedá účastník konania, oprávňuje prijať záver, že zo strany štátu nedošlo k prekročeniu primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V inom prípade EŠLP konštatoval, že správanie navrhovateľov (sťažovateľov) je objektívnym faktorom - zaň žalovaný štát nenesie zodpovednosť. To treba vziať do úvahy pri rozhodovaní o tom, či došlo k prekročeniu primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru (tak v kauze Erkner a Hofauer 1987).

Aj pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení skúma ÚS SR správanie účastníka konania (sťažovateľa) vo veci. Len ak sťažovateľ prispeje k zbytočným prieťahom, môže mať takáto skutočnosť aj...

Postup involvovaného všeobecného súdu:

... Sťažovateľ (kvalifikovane predpísaným spôsobom zastúpený) je si vedomý, že náležitou ústavnej sťažnosti je aj skutková a právna konkretizácia potrebná na prijatie veci na ďalšie konanie. Tá musí byť povinne uvedená v rozsahu, v akom by sa ústavná sťažnosť mala prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 ZoÚS) - II. ÚS 117/2005. Preto v tejto ústavnej sťažnosti pravdivo opísal existujúcu situáciu. Pravdivosť jeho tvrdení je verifikovateľná obsahom súdneho spisu, vedeného na OS Ba I pod. č. 21 C 671/2004, resp. na KS Ba pod č. 2 Co 298/2007.

K pozícii sťažovateľa sa viaže aj všeobecne známa, staršia a nespochybnená právna sentencia, že sťažovateľ môže legitímne uplatňovať právo na spravodlivý proces aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene účastníkov - I. ÚS 52/2001. Nevieme o tom, že by medzičasom prišlo k principiálnemu zrušeniu právneho názoru Ústavného súdu SR. Preto dnešná pozícia sťažovateľa (teda firmy B.) pred ústavným súdom musí involvovať aj práva na spravodlivý proces v štádiu konania pred všeobecným súdom, ktoré predchádzalo zmene účastníkov, lebo „rozkúskovanie“ práv a povinností pri singulárnej sukcesii, či ináč povedané odlišné vnímanie práv a povinností pred uskutočnením singulárnej sukcesie a po nej, ba dokonca akési „zahľadenie“ nezákonného, či protiústavného postupu orgánov verejnej moci pred uskutočnením procesnej singulárnej sukcesie, je teórii práva úplne neznáme, ak nechceme priamo použiť slovo absurdné.

Tvrdíme, že uvedeným postupom Okresného súdu Bratislava I došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Preto podávame túto ústavnú sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právne rušivý stav v neprospech žalobcu (sťažovateľa v danom kontexte ústavnej sťažnosti), vyplýva najmä z toho, že prvostupňový súd nepostupuje od septembra 2008 v zhode s platným právom, čím porušuje základné práva a slobody sťažovateľa. Nutnosť podania ústavnej sťažnosti v legitímnom záujme sťažovateľov odôvodňuje bezvýhodiskovosť situácie, ktorej vážnosť vníma sťažovateľ mimoriadne citlivo predovšetkým z dôvodu zlyhania súdneho orgánu ochrany práva.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

«Postupom porušovateľa (OS Bratislava I) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na verejné prerokovanie veci v súdnom konaní bez zbytočných prietahov. Konkrétne porušovateľ svojím postupom porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď bez zjavných príčin a najmä vzhľadom na charakter prejednáwanej veci, svojou protrahovanou nečinnosťou spôsobuje sťažovateľovi veľké ťažkosti. Predmetná vec zo skutkového, ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej náročnosti a právnej zložitosti - ba dá sa povedať, že v činnosti justície je obvyklá; „technológia“ preukazovania situácie a rozhodovania o zmluvách o stavebných prácach je súdom dostatočne známa a po dlhých desaťročiach až rutinná. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v napádanom konaní,

pokazujeme aj na § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. ... Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp.zn.: 21 C 671/2004 porušil právo s.r.o. B., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu Bratislava I sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 21 C 671/2004 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľke B. s.r.o.,... B.,... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- € (slovom päťtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť B. s.r.o., ... B.,..., trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do troch dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne JUDr. J. F...»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 671/04.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku,

na uplatnenie ktorého má sťažovateľ právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľka, ktorá je kvalifikovane právne zastúpená, sťažnosť na prietahy v konaní nepodala a ani netvrdí, že ju

nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu jej sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľky priznaného jej podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť predovšetkým z dôvodu neprípustnosti.

Okrem uvedeného treba dodať, že v okolnostiach danej veci pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti aj pre zjavnú neopodstatnenosť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 225/05, II. ÚS 139/2010).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh a dopytom na okresnom súde zistil, že predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe právneho predchodcu sťažovateľky – obchodnej spoločnosti A., spol. s r. o., B., ktorá na okresnom súde podala 13. októbra 2004 návrh na vydanie platobného rozkazu proti odporcovi v 1. rade P. O., v 2. rade I. K. a v 3. rade Mgr. J. Č., ktorý bol vedený pod sp. zn. Ro 2490/04. Okresný súd v dôsledku podaného odporu vec previedol do registra „C“. Ďalej bola vec vedená pod sp. zn. 21 C 671/2004. Okresný súd o spore „o zhotovenie diela“ rozhodol rozsudkom 27. apríla 2007. Po odvolaní žalobcu – obchodnej spoločnosti A., spol. s r. o., B., Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2 Co 298/07 zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 12. marca 2010 konateľ sťažovateľky okresnému súdu oznámil, že „*medzi E., s. r. o. a B., s. r. o. došlo k postúpeniu pohľadávky. Novým žalobcom bude teda B., s.r.o. B.*“.

Dňa 24. mája 2010 právna zástupkyňa sťažovateľky požiadala o rozhodnutie o zámene účastníkov.

Dňa 21. júna 2010 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila doklady preukazujúce prechod práv a povinností.

Dňa 28. júla 2010 okresný súd uznesením č. k. 21 C 671/2004-338 pripustil zámenu účastníka na strane žalobcu, ktorým sa stala spoločnosť B., s. r. o., B.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka do napadnutého konania vstúpila až po právoplatnosti uznesenia č. k. 21 C 671/2004-338, a to 20. augusta 2010 v dôsledku singulárnej sukcesie.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti postup okresného súdu mohol posúdiť len v tej časti konania, ktorá nasledovala po 20. auguste 2010, keď sa sťažovateľka stala účastníčkou napadnutého konania. Nepodrobil preskúmaniu tú časť konania, ktorá sa týkala právneho predchodcu sťažovateľky, pretože v tom čase nedochádzalo/nemohlo dochádzať k porušovaniu základných práv sťažovateľky (m. m. I. ÚS 163/2011).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prierah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prierahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prierahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prierahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne ani takými významnými prierahmi nevyznačuje.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto pripadalo do úvahy odmietnutie tejto sťažnosti aj pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012